

aanbidding. Geve God ons genade om, met Goddelijke blijdschap vervuld, onzen weg te reizen. Dan zullen wij Hem verheerlijken, en, als we aldus ons licht laten schijnen, zullen anderen met ons zien en met ons verblijd worden!

J. N. V

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Het land doorgaan

DEZER DAGEN LAS IK IN EEN ENGELSCH blad over Pilgrim Preachers. Daarmee werd gedoeld op menschen, die het land doorreizen, en dan, waar zij gelegenheid hebben, het Woord verkondigen. Zij vertelden zelf van weinig belangstelling onder de menschen, die zij ontmoetten, maar ook van open deuren. Daar was een jonge man, die met tranen berouw toonde en zich tot God bekeerde. Daar was een jong meisje, dat besloot, den Heiland te volgen en met een voornemen des harten bij Hem te blijven.

Op verschillende wijzen kan men het land doorgaan. In de dagen van de apostelen moest het geschieden vanwege vervolging. De verstrooiden kwamen daardoor op allerlei plaatsen door het gansche land heen. In onze dagen wordt iets dergelijks gevonden in Rusland. Maar wij, in onze streken, hebben niet te klagen, dat we genoodzaakt zijn, ons huis en onze woonplaats te verlaten om des geloofs wil. Toch is er wel geen tijd als de onze, dat de menschen zoo véél het land doorgaan, en zelfs in andere landen komen. Gedeeltelijk komt dit door het beter verkeer, waardoor we overal tot den arbeid worden geroepen, en gedeeltelijk ook door den reislust en de gemakkelijke reisgelegenheden.

Maar wat was nu zoo schoon in de vroegere eeuwen, waarover wij spraken? Het is te vinden in deze ééne opmerking: zij gingen het land door en verkondigden het Woord. Met het heerlijke gevolg, dat er in stad en land groote blijdschap kwam.

Ik zou zeggen: hieruit valt voor ons veel te leeren. We hebben misschien onze zakenreizen te maken, onze familie-bezoeken. En is er dan niet schoone gelegenheid om door woord en geschrift anderen te vertellen van de blijdschap, die wij bezitten? We hebben misschien het voorrecht, dezen zomer naar bosch en hei, naar zee en strand te gaan. En willen we dan niet in de omgeving, waarin wij komen, het zaad strooien, waardoor straks leven en blijdschap zal worden gewekt?

Het land doorgaan is een goed ding, als het land straks tot eigen zegen merken mag de sporen van hen, die het met hun God hebben betreden.

STRALENDE ZON-DAG

Het dringend leven zwelt in knop en twijgen;
de dorre wereld wacht 't ontwakend groen;
Zie, hoe de blaadjes naar 't ontvouwen hijgen,
en schuchter zich naar 't zonlicht opendoen.

Als wij maar éénen warmen zon-dag krijgen,
dan wordt de wereld om ons één plantsoen,
dan breekt de lentejubel 't winterzwijgen;
de Schepping tooit zich met het Mei-festoen.

Nu straalt de zon-dag in een gloed van goud,
en persend prangt het leven zich naar buiten;
ik hoor de blijde vogels luide fluiten
in het met teeder groen bedekte hout.

Wie zal de ware Levensweelde stuiten,
als Zonnegloed ze dwingt om zich te uiten?

H. W. AALDERS

BEN ADAM

DOOR M. JACOBS

Ingenieur Roepman had gezwegen, al werd het heengaan van Vredenhof uit de fabriek om meer dan één reden ook door hem betreurd. Maar hij was nauwkeurig met het werken van den ontslagen fabrieksarbeider op de hoogte gebleven; vergaderingen, waar deze sprak, had hij bijgewoond; de actie, die hij vooral tegen het verblijf van Baron Nasta in Werkstad voerde, was hem bekend en.... hij vereenigde zich in stilte daarmee.

Het hernieuwde bevel van Ben Adam, om Vredenhofs naam hier niet te noemen, trof hem buitengewoon pijnlijk. Begreep Ben Adam nóg niet, dat deze Vredenhof het zoo goed, zoo eerlijk meende? Was hij er zich niet van bewust, dat hij, Ben Adam, straks misschien zeer veel te danken zou hebben aan den arbeid, den rusteloozen arbeid van Vredenhof in het belang van recht en orde? Kon deze groote man zóó klein zijn, dat hij iemand haatte, wjl deze, gedreven door een groote liefde — zooals de ingenieur vast geloofde — hem gewezen had op zijn eeuwig belang?

Neen, ingenieur Roepman wilde noch kón thans dit bevel gehoorzamen. Hij mòest het Ben Adam zeggen, dat diens houding ten opzichte van zijn ontslagen werkman onbillijk en onrechtvaardig was.

„U hebt mij naar den man gevraagd, die deze kostelijke bestrijding van Weinman en zijn aanhang heeft opgesteld,” zei hij op vasten toon. „Ik moest u dus antwoorden.... Maar ik moet op dit oogenblik nog méér doen! Ik moet zeggen, dat er in heel de stad niemand is, die zoo kloek en zoo moedig tegen het socialisme stelling neemt! En hij kan dit doen, omdat hij in waarheid het recht lief heeft en de gerechtigheid kent! Hij doet het niet uit winstbejag; hij strijdt niet, om voor zich-zelf voordeelen te behalen; hij doet het allerminst — behoef ik u dit wel te zeggen? — om menschen te behagen!.... Hij voelt zich geroepen, al wéét hij, dat hij een sterken vijand tegenover zich heeft....”

„Waarom verdedigt u dien man zoo warm, meneer Roepman?”

Ben Adam — de ingenieur constateerde dit feit met vreugde — legde hem niet meer het zwijgen op. Mogelijk begon hij belang in Vredenhof te stellen en kwam waardeering in de plaats van haat!

„Omdat hij het verdient!” antwoordde de gevraagde met overtuiging.

„U schijnt hem dus wel goed te kennen?”

„Ik weet ten minste, wat hem drijft!”

„En dat is?”

„Hij is een geloovig man; hij vreest God. Of, om het met zijn eigen woorden te zeggen: hij strijdt tégen het socialisme, omdat zijn Koning hem daartoe roept!”

Even zei Ben Adam niets; hij dacht na. Wat Nasta hem had medegedeeld, was dus wél waar: die Vredenhof had een Koning; en voor dien Koning wérkte hij. Maar hij deed het op een geheel andere wijze dan de Pythia het voor hãar grooten koning deed!.... Wat was toch het verschil tusschen dezen man en die vrouw?.... En wie van beiden had gelijk?.... Wélke Koning zou het winnen: die van Eva of die van Vredenhof?

„U zei zoo even,” vroeg Ben Adam onverwacht, „dat die man, die Vredenhof, een sterken vijand tegenover